

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
11 Пж 1830/20
03.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судија Данијеле Дукић, председника већа, Снежане Илић и Гордане Вуковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „RBW“ ДОО Београд у стечају, ул. Страхињића Бана бр. 82, чији је пуномоћник Небојша Јанковић адвокат из Београда, против туженог АД „ТРГОПРОДУКТ“ Панчево у стечају, ул. Браће Јовановића бр. 33, чији је пуномоћник Добрић Владимир адвокат из Београда, ради утврђења оспореног потраживања, вредност спора 58.000.000,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног суда у Панчеву П 144/2019 од 21.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 03.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Панчеву П. бр. 144/19 од 21.01.2020. године.

II ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди потраживање тужиоца према туженом у износу од 58.000.000,00 динара са додатком законске затезне камате почев од 15.12.2009. године па до исплате.

Против првостепене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац, из свих законских разлога, са предлогом другостепеном суду да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

У одговору на жалбу тужени је оспорио жалбене наводе тужиоца, са предлогом другостепеном суду да одбије жалбу као неосновану и потврди пресуду.

Испитујући законитост и правилност првостепене пресуде, на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба тужиоца неоснована.

У поступку доношења првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка, на које овај суд, као другостепени пази по службеној дужности, из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, а у смислу члана 386 став 3 истог закона.

Првостепена пресуда није ни захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку на које тужилац

неосновано жалбом указује. Првостепена пресуда нема недостатака због којих се њена правилност не може испитати. Пресуда садржи јасне разлоге о битним чињеницама.

Предмет тужбеног захтева је утврђивање основаности потраживања тужиоца према туженом у износу од 58.000.000,00 динара са припадајућом каматом.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, на рочишту од 15.12.2009. године пред Привредним судом у Панчеву у предмету П. бр. 910/2009 закључено је судско поравнање између парничних странака тужиоца “ВЈ FINANCIAL” ДОО Београд (правног претходника овде тужиоца „RBW“ ДОО) и туженог “ТРГОПРОДУКТ” ДП, којим су парничне странке у ставу 1. сагласно утврдиле да на дан 08.12.2009. године тужени дугује тужиоцу износ од 58.000.000,00 динара по основу главног дуга и камате; у ставу 2 парничне странке су утврдиле да је тужени ванкњижни власник на непокретности која се идентификује као Самоуслуга „Тесла“ Панчево, насеље Тесла бб, површине 1.722,78 м², изграђене на кат. парцели 1575/1 стари премер, односно на парцели број 4769/1 нов премер, уписане у земљишно књижни уложак 12555 КО Панчево, по основу уговора о градњи са ГИП Конструктором број 02/1-2881 од 12.07.1975. године; у ставу 3 парничне странке су сагласно утврдиле да процењена вредност некретнине утврђене претходним ставом износи 623.000,00 еур-а, што по средњем курсу НБС износи 59.765.324,50 динара, да је тужени на име испуњења новчане обавезе по тужбеном захтеву у висини од 58.000.000,00 динара дозвољава да тужилац може без његове даље сагласности на основу овог судског поравнања и плаћеног износа пореза укњижити своје право коришћења земљишта на којој се зграда налази као и право власништва на напред описаној непокретности под називом Самоуслуга “Тесла”, Панчево, да се закључењем судског поравнања тужилац одриче права на камату преко износа до 58.000.000,00 динара, тако да се парничне странке саглашавају да се поништај овог поравнања не може тражити због евентуалног прекомерног оштећења.

Решењем Привредног суда у Панчеву Ст. бр. 89/2010 од 11.06.2010. године отворен је стечајни поступак над туженим, те је тужилац у стечајном поступку дана 19.10.2010. године поднео је пријаву потраживања, којом је пријавио потраживање у укупном износу од 66.232.847,58 динара и то износ од 58.000.000,00 динара на име главног дуга по основу судског поравнања и износ од 8.232.847,58 динара на име обрачунате камате за период од доспелости до дана отварања стечајног поступка. Закључком о листи утврђених и оспорених потраживања Ст.бр.89/2010 од 27.01.2011. године, тужиоцу је оспорено у целости пријављено потраживање.

Решењем АПР-а БД 69213/12 од 24.05.2012. године извршена је промена пословног имена тужиоца, па је из регистра обрисано Привредно друштво „ВЈN FINANCIAL“ ДОО Београд и уписан назив „RBW“ ДОО, као и да је решењем Привредног суда у Београду Ст. бр. 36/2018 од 24.04.2018. године отворен стечајни поступак над стечајним дужником „RBW“ ДОО у ликвидацији.

У предмету Привредног суда у Панчеву пословни број П. бр.1/2015 (П. бр. 965/2010) по тужби тужиоца-противтуженог “ТРГОПРОДУКТ” АД у стечају против туженог-противтужиоца “RBW” ДОО, а ради утврђења ништавости и побијања, суд је донео пресуду П. бр. 1/2015 од 22.03.2016. године, којом је у ставу 1. одбијен примарни тужбени захтев тужиоца-противтуженог “ТРГОПРОДУКТ” АД којим је предложио да се утврди да је ништаво судско поравнање од 15.12.2009. године, закључено између тужиоца-противтуженог и туженог-противтужиоца, а које је одобрено решењем Трговинског суда у Панчеву П. бр. 910/2009 од 15.12.2009. године; у ставу 2. усвојен је евентуални тужбени захтев тужиоца-противтуженог па је побијена радња тужиоца-противтуженог и туженог-противтужиоца, која се састоји у закључењу судског поравнања од 15.12.2009. године у парничном поступку пред Трговинским судом у

Панчеву П.бр. 910/2009, па је утврђено да не производи правно дејство у односу на стечајну масу тужиоца-противтуженог судско поравнање од 15.12.2009. године, које је одобрено решењем Трговинског суда у Панчеву П. бр. 910/2009 од 15.12.2009. године; у ставу 3 одбачен је противтужбени захтев туженог-противтужиоца да суд обавезе тужиоца-противтуженог да туженом-противтужиоцу исплати износ од 58.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.12.2009. године па до исплате, као услов за враћање зграде у ул. Кнез Михајиловој бб у Панчеву, објект самоуслуге „Тесла“, а у ставу 4. обавезан је тужени-противтужилац да тужиоцу-противтуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.548.250,00 динара. Пресудом Привредног апелационог суда Пж. бр. 7050/16 од 08.05.2017. године потврђена је пресуда Привредног суда у Панчеву П.1/2015 од 22.03.2016. године.

Имајући у виду напред утврђено чињенично стање, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца, у смислу чл. 262 ЗОО-а.

Одлука првостепеног суда је правилна.

У конкретном случају тужилац је пријавио своје потраживање у стечајном поступку који се води над туженим у износу од 66.232.847,58 динара и то износ од 58.000.000,00 динара на име главног дуга по основу судског поравнања и износ од 8.232.847,58 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспелости до отварања стечаја, а наведено потраживање му је оспорено Закључком од 27.01.2011. године, па је покренуо овај поступак за утврђење оспореног потраживања. Међутим, како је у току овог поступка по тужби тужиоца-противтуженог “ТРГОПРОДУКТ” АД, Привредни суд у Панчеву донео пресуду П. бр. 1/2015 од 22.03.2016. године, којом се побија радња тужиоца-противтуженог и туженог-противтужиоца, а која се састоји у закључењу судског поравнања од 15.12.2009. године у парничном предмету Трговинског суда у Панчеву П. бр. 910/2009, то наведено поравнање не производи правно дејство према стечајној маси туженог, те су странке дужне да врате све што су примиле по основу судског поравнања, односно овде тужилац је требало да врати непокретност под називом Самоуслуга “Тесла” Панчево у стечајну масу. Како правилно утврђује првостепени суд тужилац до закључења главне расправе није доказао да је вратио у стечајну масу предметну непокретност, у смислу чл. 228 Закона о парничном поступку, а у вези са чл. 231. Закона о парничном поступку, па самим тим нема основа ни да потражује износ до 58.000.000,00 динара.

Чињеница је да је тужилац на име потраживања у износу од 58.000.000,00 динара, по основу судског поравнања од туженог на име компензације прихватио предметну непокретност. Такође, чињеница је да је судско поравнање као правна радња тужиоца и туженог побијена у судском поступку и да више не производи правно дејство према стечајној маси тужиоца не значи да тужилац има право на потраживање у износу од 58.000.000,00 динара. Наиме, да би тужилац могао да остварује своје право на новчано потраживање прво мора да врати непокретност у стечајну масу, коју је добио по основу судског поравнања, јер како је судско поравнање без правног дејства, то тужилац држи непокретност без основа.

Одредбом члана 130 став 1 Закона о стечају прописно је да ако захтев за побијање правног посла или друге правне радње буде правоснажно усвојен, побијани правни посао, односно правна радња немају дејство према стечајној маси, а противник побијања дужан је у стечајну масу вратити сву имовинску корист стечену на основу побијеног посла или друге радње. Након што врати имовинску корист противник побијања има право да остварује своје евентуално потраживање као стечајни поверилац, подношењем накнадне пријаве потраживања.

Следом наведене законске одредбе, у случају немогућности натуралне реституције, због отуђења предмета побијања правног посла странка (овде тужилац) је

обавезна да у стечајну масу врати новчани износ примљен по основу отуђења предмета располагања, а што исти није учинио, односно није доказао до закључења главне расправе, да је вратио непокретност која је предмет побијања правног посла, нити је доказао да је вратио новчану вредност добијену отуђењем непокретности, у складу са правилом о терету доказивања из чл. 228 ЗПП-а, а у вези са чл. 231 ЗПП-а.

У складу са изнетим правилна је одлука првостепеног суда о неоснованости тужбеног захтева, а с тим у вези неосновани су и жалбени наводи о преурађености тужбе и тужбеног захтева, те да је из тих разлога тужбу требало одбацити, односно одбити тужбени захтев.

Суд је ценио и остале жалбене наводе, али их није посебно образлагао, јер је нашао да су исти без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари.

Правилна је одлука првостепеног суда о трошковима поступка донета у смислу чл. 150, 153, 154, и 164 Закона о парничном поступку, уз правилну примену АТ и ТТ.

Суд је одбио захтев туженог да му се досуде трошкови другостепеног поступка (састав одговора на жалбу и такса на одговор на жалбу), јер исти не представљају нужне трошкове, у смислу чл. 154 и 165 Закона у парничном поступку, па је суд донео одлуку као у ставу II изреке.

Привредни апелациони суд је применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

СИ/БПМ/ЦМ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Данијела Дукић ,с.р
за тачност отправка